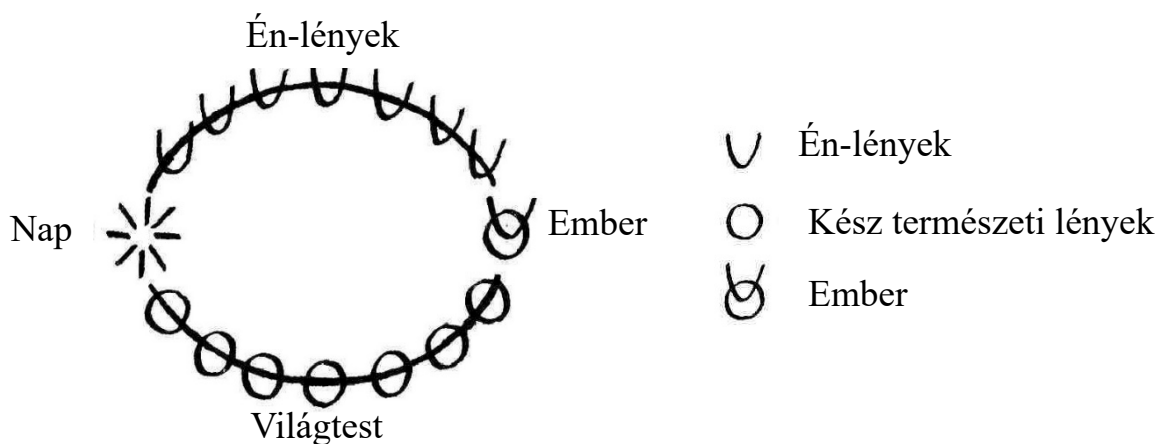

mindenekelőtt megépíthetjük vele a „nem kézzel épített templomot”^r, a második „lakot”, ami a magasabb Én és a magasabb megismerés életéhez szükséges. Ez a folyamat analóg azzal, amiben a gondolatoktól leválasztott gondolkodás erőt megőrizük a meditációban.

A szabad, teremtő cselekvés – szeretetből – az egyetlen eszköz a karmikus csomók feloldására. Mindig új intuíciókra van szükség, nincsenek sablonok hozzá. Sorsunk olyan helyzetekbe hoz – gyakran ismételt is –, amikben lehetővé válik a kiegyenlítés. De megtörténni csak szabadságból tud, aktuális, egyéni, morális intuícióból.

Az út, ami az első szabad cselekedet, a tudati lélek önmagára eszmélésének csekély kezdetétől fogva, az új ideák és szabad, alkotó cselekedetek (kettős értelemben vett) teremtésén keresztül – „Az ember cselekvése nem hoz létre [új] észleleteket, hanem a már meglévő észleleteknek ad új alakot.” (F 193) –, egészen a megújuló világ társteremtőjévé válásáig, az egyre növekvő szabadság útja. Ez az út a minden értelemben vett új teremtéshez vezet: „Az embert behelyezték a kozmikusba, a világtörténelembe. Azáltal, hogy látszattá válik, ami valaha valóságos volt^s, folyamatosan valóság oldódik fel, és azáltal, hogy ezt a látszatot megtermékenyíti az akarat, új valóság jön létre... Mert csak ha teljesen eltűnik, látszattá válik az emberben a múlt, és új jövő jön létre, teljes egészében csíra, akkor jön benne létre a szeretet érzése, ami odaadottság annak, ami nem következik a múltból, és a szabadság is, ami előfeltételek nélküli cselekvés”⁴⁸. Ez a szöveg világosan ábrázolja a Második Szeretet jellegét, mint ahogy a teremtő tevékenység ok nélküliségét is. Az alábbi ábra ezt a világtörténetet fejezi ki képpen.

^r Ld. pl.: *Márk* 14, 53: „Én lerontom ezt a kézzel csinált templomot, és három nap alatt mást építek, amely nem kézzel csináltatott.”

^s A „látszat” vagy „káprázat” hagyományos kifejezés, ami a múlt gondolkodásra, a gondolatra utal. Az „erő”, vagy „hatalom” kifejezés a valóságot – észleletet – jelöli. A kettőt összekapcsoló elemet nevezi a hagyomány „bölcességnek”.